

РЕШЕНИЕ

№ 328

гр. Варна, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Кр. Недева

Членове: Г. Йовчев

Николина П. Дамянова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско
дело № 20233001000384 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по жалба на „СТЕФАНОВ – НП“ ЕООД- гр. Генерал Тошево, ЕИК 203135126, подадена чрез адв. Г. С. от АК – Добрич, срещу решение № 40 от 18.04.2023г., постановено по т. д. № 150/2022г. по описа на Добрички окръжен съд, в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на Б. Т. С. от гр. Провадия, сумата от 30 600 лв., представляваща неплатена част от цена по договор от 19.05.2021г. за прехвърляне на дружествен дял от капитала на „Алтео БГ“ ООД, ЕИК 203000655, и анекс от 20.05.2021г. към договора, ведно със законната лихва върху главното задължение, считано от подаване на исковата молба – 19.08.2022г., до окончателното плащане на задължението.

По съображения за неправилност на решението в обжалваната част въззивникът моли за неговата отмяна и постановяване на друго, с което исковете да бъдат отхвърлени изцяло. Оплакването е за незаконосъобразност на изводите на първоинстанционния съд относно действителността на анекса от 20.05.2021г. към процесния договор, въпреки неспазването на квалифицирана форма за действителност- с едновременно нотариално

удостоверяване на подписи и съдържание, предвидената в чл. 129, ал. 2 ТЗ за действителността на договорите за прехвърляне на дружествени дялове.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от легитимирано лице, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалване на осъдителната част на атакувания съдебен акт, и е процесуално допустима.

Въззиваемият Б. Т. С. не е подал писмен отговор в срока по чл. 287, ал. 1 ГПК, считано от връчването на препис от жалбата.

В проведеното открито съдебно заседание в тази инстанция представител на въззивното дружество не се явява, а процесуалният представител на въззиваемия изразява становище за неоснователност на жалбата, като моли за потвърждаване на решението в обжалваната част.

Съставът на въззивния съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Добричкият окръжен съд е бил сезиран с искова молба на Б. Т. С. от гр. Провадия, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал.1, предл. първо и чл. 86 ЗЗД срещу „СТЕФАНОВ – НП“ ЕООД- гр. Генерал Тошево, за присъждане на сумата 38 600лв., претендирана като дължима, незаплатена цена по сключен между страните договор от 19.05.2021г., по силата на който ищецът е прехвърлил на ответното дружество притежавания от него дружествен дял от капитала на „Алтео БГ“ ООД, ЕИК 203000655, и анекс към договора от 20.05.2021г., ведно със законната лихва върху главното парично вземане, считано от подаване на исковата молба до окончателното му погасяване.

В исковата молба се твърди, че по силата на процесния договор и анекса към него, с който е договорена продажна цена за прехвърлените дружествени дялове в размер на 60 000 лв., ответникът е следвало да заплати на ищеца сумата от 9 900лв. при подписване на договора на 19.05.2021г., което задължение е изпълнено, а останалата част от цената- в срок до 31.12.2021г. Излага се, че на 07.12.2021г., преди изтичане на договорения краен срок, ответникът е заплатил 5 000лв., а след 31.12.2021г. следните суми: 500лв. на 26.05.2022г.; 3 500лв. на 02.06.2022г.; 1000лв. на 12.07.2022г. и

1500лв. на 12.08.2022г. Сочи се, че общият размер на извършените частични плащания възлиза на 21 400лв., като до завеждане на исковата молба е останало непогасено задължение за сумата от 38 600лв.

В срока по чл.367, ал.1 от ГПК ответникът е подал писмен отговор. Не се оспорват твърденията, че по силата на сключен между страните договор от 19.05.2021г. за покупко-продажба на дружествен дял ищецът е прехвърлил на ответното дружество собствения си дружествен дял, представляващ 50% от капитала на „АЛТЕО БГ“ ООД, ЕИК 203000655, със седалище и адрес на управление: с. Бозвелийско, Община Провадия, Област Варна. Искът се оспорва изцяло по основание, както и по размер по съображения, че ответникът не дължи каквото и да било плащане на ищеца, тъй като страните са уговорили продажна цена от 9 900лв. за прехвърления дружествен дял, която не е променяна, а тази цена е платена при подписването на договора. Оспорва се автентичността на представения от ищеца Анекс от 20.05.2021г. към договор за покупко-продажба на дружествен дял от 19.05.2021г. по отношение подписа, положен за представляващ дружеството- купувач, като се твърди че не е на управителя на „СТЕФАНОВ- НП“ ЕООД - Николай Петков, последният не знае чий е този подпис, а той не е възлагал/упълномощавал друго лице да действа от името и за сметка на дружеството. В евентуалност, ако се установи автентичност на документа, се заявява възражение за нищожност на анекса, на основание чл. 26, ал. 2, предл. трето от ЗЗД, предвид сключването му в обикновена писмена форма, респ. поради неспазване на предвидената в чл. 129, ал. 2 ТЗ квалифицираната форма за действителност на договор за прехвърляне на дялове, а именно: с нотариална заверка на подписи и съдържание, извършени едновременно, с довод, че тази форма за действителност е приложима и по отношение действителността на анекса.

Въпреки че искът се оспорва изцяло по основание, в хода на първоинстанционното производство, образувано по искова молба от 23.08.2002г., ответното дружество е продължило да прави частични плащания за погасяване на процесното парично задължение. Посредством заключението вх. № 505/20.01.2023г. на съдебно-счетоводна експертиза, назначена от първоинстанционния съд, прието в съдебно заседание на 31.01.2023г., е установено, че след завеждането на иска ответникът е превел по банков път,

по сметка на ищеца в „Банка ДСК“ АД, следните суми за погасяване на задължението за заплащане на продажна цена по процесния договор: 500 лв. на 31.10.2022г.; 500 лв. на 17.11.2022г.; 500 лв. на 30.11.2022г. и 1000 лв. на 13.12.2022г. В резултат на тези плащания непогасеният остатък от процесното вземане е намален от на 33 600лв.

Ответникът е продължил да извършва частични плащания и след датата, на която вещото лице, назначено за изготвяне на експертизата, е извършило проверки за платени суми по процесния договор в счетоводствата на страните и по извлечение от банковата сметка на ищеца в „Банка ДСК“ АД. Представени са доказателства да платени, отново по банков път, суми- 2000лв. на 16.01.2013г. и 1000 лв. на 28.02.2023г. с посочено основание „плащане по договор“, с които плащания непогасеният остатък от процесното вземане е намален от 38 600лв. на 30 600лв.

Всички посочени плащания в хода на процеса, представляващи новонастъпили факти от значение за размера на спорното право, чието настъпване не се оспорват от ищеца, са отчетени от първоинстанционния съд, по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК. Главната исковата претенция е отхвърлена за разликата над 30 600 лв. до 38 600лв. поради последващо предявяването на иска погасяване чрез плащане на съответната част от процесното парично задължение, като първоинстанционното решение не е обжалвано в отхвърлителната част и е влязло в сила.

По предявената с исковата молба акцесорната претенция с правно основание чл. 86 ЗЗД за присъждане на законна лихва, считано от датата на предявяване на иска, върху парично задължение, включваща и платените в хода на процеса суми, за периодите от завеждане на исковата молба до съответните дати на частичните плащания, първоинстанционният съд не се е произнесъл, но ищецът не е направил искане за допълване на решението, по реда и в срока по чл. 250 ГПК.

Обжалваното решение на ОС– Добрич е валидно, по критериите, възприемани в мотивите към ТР № 1/2011г. от 10.02.2012г. по тълк. д. № 1/2011г. на ОСГТК на ВКС, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК. Същото е допустимо в обжалваната част. Налице са всички предвидени от закона предпоставки и липсват

процесуални пречки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск.

Предвид указанията по приложение на процесуалния закон по т. 1 от ТР № 1/09.12.2013г. по т. д. № 1/2013г. на ВКС, ОСГТК, във връзка с чл. 269, ал. 1 ГПК, извън задължението за служебно произнасяне по валидността и допустимостта на решението и проверката за правилност относно допуснати нарушения на императивни материалноправни норми от първата инстанция, въззивният съд е ограничен по останалите въпроси от посоченото в жалбата.

В тази инстанция ответникът не поддържа направеното от него оспорването на истинността, респ. неавтентичност на анекса от 20.05.2021г. по отношение подписа на представител на купувача, доказването на което възражение е неуспешно, тъй като съгласно заключението по назначената от окръжния съд съдебно-графологическа експертиза, ръкописният текст и подписът в графата „купувач“ в анекс от 20.05.2021г. са изпълнени от Н С П – управител на „Стефанов- НП“ ЕООД.

Единственият спорен въпрос пред тази инстанция е относно действителността на анекса от 20.05.2021г., който е в обикновена писмена форма, сключен на следващия ден след подписването на основния договор от 19.05.2021г. за прехвърляне на дружествен дял от капитала на „Алтео БГ“ ООД, ЕИК 203000655.

За да направи извод за неоснователност на възражението за нищожност на анекса поради липса на предписана от закона форма, на основание чл. 26, ал. 2, предл. трето от ЗЗД, първоинстанционният съд се е позовал на Решение № 25/10.06.2016г. по т.д. № 3113/2014г. на ВКС, Първо ТО, постановено по реда на чл. 290 ГПК, в което е прието, че прехвърлителната част на договора за прехвърляне на дружествени дялове е негова съществена част, индивидуализираща и типизираща сделката, докато в частта относно цената съдържанието на договора е несъществено предвид възможността сделката да бъде и безвъзмездна. В несъществената част относно цената договорът има действие само между страните и не обвързва дружеството както съществената прехвърлителна част. Писмената форма с нотариална заверка на подписите и съдържанието е условие за действителност на съществената прехвърлителна част, докато, съобразно правилото на чл. 20а ЗЗД, в несъществената част договорът може да допълван

и изменян валидно без необходимост да се спазва квалифицираната форма.

Разрешението по приложение на материалния закона, дадено с постановено по реда на чл. 290 ГПК Решение № 25/10.06.2016г. по т. д. № 3113/2014г. на ВКС, Първо ТО, което е пряко относимо към разглеждания спорен въпрос, се възприемат изцяло от настоящия съдебен състав.

Въз основа на посоченото съдът прави извода, че страните по делото са валидно обвързани с анексиране на цената по процесното правоотношение по договор от 19.05.2021г. за прехвърляне на дружествен дял от капитала на „Алтео БГ“ ООД, осъществено с анекс от 20.05.2021г., сключен в обикновена писмена форма, по силата на който дължимата продажна цена е в размер на 60 000 лв. Към момента на приключване на устните състезания в първата инстанция непогасената част от паричното задължение, за който главния иск е уважен, е била в размер на 30 600 лв. Въззивникът не твърди и няма данни, че в периода до обявяване на делото за решаване в тази инстанция е погасена чрез доброволно, извънсъдебно плащане, друга част от паричното задължение.

Гореизложеното обосновава крайния правен извод на въззивната инстанция, че предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал.1, предл. първо ЗЗД е основателен до размера, до който е уважен от първоинстанционния съд- 30 600 лв., ведно с акцесорната претенция за присъждане на законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателно погасяване на задължението, на основание чл. 86 ЗЗД. Поради съвпадение на правните изводи на двете съдебни инстанции по съществото на спора решението на ОС- гр. Добрич следва да се потвърди в обжалваната осъдителна част.

С оглед резултата от въззивното обжалване, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и предвид направеното искане за присъждане съдебно– деловодни разноси от процесуалния представител на въззиваемия, с прилагане на списък по чл. 80 ГПК и доказателства за реално направени разноси, въззивникът следва да бъде осъден да заплати сумата 3 100лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждения за въззивна инстанция по договор за правна помощ.

Воден от горното, ВнАпС, III- ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 40 от 18.04.2023г., постановено по т. д. № 150/2022г. по описа на Добрички окръжен съд, в обжалваната осъдителна част.

ОСЪЖДА „СТЕФАНОВ– НП“ ЕООД, ЕИК 203135126, със седалище и адрес на управление: гр. Генерал Тошево, ул. „Добруджа“ № 17, представлявано от управителя Н С П, да заплати на Б. Т. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Провадия, ул. „Стефан Караджа“ № 22, сумата 3 100лв. /три хиляди и сто лева/, представляваща направени съдебно - деловодни разноски за въззивна инстанция, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението на въззивния съд подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____